

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **P. Z.**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Koskem
sídlem Pernštýnská 40, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2022, č. j. 45675/2022/ODSH/8,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lanškroun (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 21. 9. 2021, čj. MULA/28148/2021, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) shodného zákona, kterého se dopustil tím, že se dne 6. 6. 2021 v době okolo 22:12 hodin jako řidič nákladního vozidla zn. X bezprostředně poté, co předmětné vozidlo řídil v obci X, při silniční kontrole u č.p. X odmítl na výzvu hlídky Policie ČR podrobit dechové zkoušce a odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu.

2. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 28 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 (dvanácti) měsíců. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

3. Žaloba spočívá především na tvrzení, jež se týká nesprávně zjištěného skutkového stavu.
4. Stěžejní žalobní námitkou je tvrzení, že žalobce vozidlo neřídil. Správní orgány při závěru o tom, že žalobce byl řidičem vozidla, vyšly z výpovědi dvou svědků – zasahujících příslušníků Policie ČR. Žalobce tvrdí, že dodávkové vozidlo zn. X řídila paní Š. D. a žalobce byl pouze spolujezdcem. Policisté u vozidla zastavili na vzdálenost 15 - 20 metrů a nemohli mít přehled o tom, kdo vozidlo řídil. Ve chvíli, kdy policisté u dodávky zastavili, v dodávce již nikdo nebyl. Videozáznamy pořízené při kontrole taktéž nijak neprokazují, že žalobce vozidlo řídil.
5. Na jedné straně tak stojí tvrzení zasahujících policistů a na druhé tvrzení žalobce. Správní orgán vyhodnotil výpovědi policistů jako věrohodné s tím, že neměli na věci jakýkoli zájem. Žalobce však uvádí, že s policistou prap. Š. má negativní osobní historii, přičemž tuto doložil v průběhu správního řízení. Byla porušena zásada nestrannosti. Žalobce navrhl výslech Š. D. V průběhu správního řízení byl rovněž vyslechnut svědek J. K., který podpořil shora uvedená tvrzení žalobce, žalovaný však jeho výpověď nesprávně vyhodnotil, resp. k ní nepřihlédl.
6. Žalobce dále doplnil, že dechovou zkoušku odmítl, neboť měl obavu o své zdraví, jelikož se jednalo o dobu pandemie Covid-19. Policisté jej nedokázali ubezpečit, že jsou schopni řádného vydezinfikování přístroje a svých rukou. Rovněž měli nesprávně nasazené respirátory a nedodržovali bezpečnou vzdálenost. Měl obavu o své zdraví, což naplňuje zákonnou podmínku, za které lze lékařské vyšetření odmítnout.
7. Na základě výše uvedeného navrhuje žalobce rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Především odmítl tvrzení žalobce o tom, že kontrolované vozidlo řídila jiná osoba.
9. Žalovaný k tvrzením žalobce uvedl, že policejní vozidlo při silniční kontrole zastavilo tak, že spolujezdec byl na úrovni řidiče dodávky a oba policisté uvedli, že viděli, jak žalobce přelézá na místo spolujezdce. Svědek K. vypověděl, že policejní vozidlo jinde

nezastavovalo. Za daného zjištěného skutkového stavu považuje výslech údajné řidičky paní D. za nadbytečný.

10. Vyjádřil se rovněž k výpovědi svědka K. a připomněl, že dle jeho výpovědi k zastavení dodávky došlo přibližně 50 m od něho a na parkoviště příliš neviděl. Slyšel jen hlasy a bouchnutí dveří. Výpověď neprokazuje skutečnosti, jež by mohly vést k závěru o tom, kdo vozidlo řídil.
11. Nesouhlasil s tvrzeními žalobce, jež se týkala obav o zdraví v souvislosti s provedením dechové zkoušky v návaznosti na pandemii Covid-19. Uvedl, že naopak to byl žalobce, kdo byl, na rozdíl od policistů, po celou dobu kontroly bez respirátoru.
12. K námitce věrohodnosti zasahujících policistů a k jejich výpovědi uvedl, že ze spisového materiálu nelze dovodit zaujatost ani jednoho z policistů a z přiložených videozáznamů na DVD vyplývá, že se policisté k žalobci po celou dobu zásahu chovali korektně. Zaujatost policisty H. nebyla nijak prokázána. Skutečnost, že žalobce podal trestní oznámení na jeho kolegu, zaujatost neznamená. Nelze dovodit ani zaujatost policisty Š.

IV. Jednání soudu

13. Při jednání soudu žalobce i žalovaný odkázali na svá tvrzení popsaná shora.

V. Posouzení věci soudem

14. S ohledem na argumentaci žalobce soud uvádí, že základní a podstatnou otázkou tohoto soudního řízení je vyřešení otázky, zda správní orgán I. stupně a posléze žalovaný dostatečně a správně zjistili skutkový stav věci spočívající v tom, že žalovaný byl řidičem kontrolovaného vozidla.
15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
16. Úvodem soud konstatuje, že žalobní námitky jsou v podstatné části opakováním, popřípadě rozšířením odvolací argumentace žalobce. K tomu soud uvádí, že není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat již jednou vyřčené, soud se proto může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) a správních soudů jsou dostupná na internetových stránkách www.nssoud.cz.
17. Rozsah povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí se tak může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu, tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.
18. V dané věci proto soud nepovažuje za nutné detailně reagovat na jednotlivé námitky zmíněné v žalobě, podstatné je vypořádat námitky stěžejní, které tvoří podstatu žaloby. Jde o řádné zjištění skutkového stavu, tedy stanovení osoby řidiče vozidla. Dále se soud

stručně vyjádří k námitce zaujatosti policistů a rovněž k tomu, zda žalobce mohl mít skutečný důvod k obavám o zdraví v souvislosti s pandemií Covid-19.

19. Soud na úvod věcného přezkumu věci uvádí, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný (obě rozhodnutí pro účely přezkumu materiálně tvoří jeden celek) skutkový stav zjistili řádně a tento odpovídajícím způsobem odůvodnili. Stěžejní důkazy spočívající ve výsledku zasahujících policistů a ohledání prostřednictvím zhlédnutí pořízeného videozáznamu stěží mohou dát jinou odpověď na otázku určení osoby řidiče vozidla. K podstatnému zpochybnění nemůže vést obsah výpovědi svědka J. K. Správní orgány v rozhodnutích zcela jasně popsaly, na základě čeho učinily závěr o tom, že řidičem vozidla byl žalobce. Obě správní rozhodnutí jsou podrobná, přehledná, řádně a logicky odůvodněná.
20. Soud již shora uvedl, že při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně i žalovaný z oznámení přestupku, úředních záznamů vypracovaných prap. M. Š. a prap. Z. H., které obsahují podrobný popis události, fotografií, DVD disku obsahujícím videozáznam provedené kontroly a protokolů o výsledku svědků prap. Š., prap. H. a J. K.
21. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS).
22. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, vyjádřil k možnostem doplnění dokazování při soudním přezkumu rozhodnutí ve věcech přestupkových. S ohledem na princip plné jurisdikce nevyloučil ani uplatnění prvního důkazního návrhu teprve v žalobním řízení; to však není případ žalobce. Současně však rozšířený senát uvedl, že provádění nových důkazů není zapotřebí, zjistí-li soud, že správní orgány opatřily „*takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.*“ Rozšířený senát upozornil, že „*odlišná situace nastane tehdy, neprovedou-li správní orgány dostatečné zjištění skutkového stavu věci, tedy úplné dokazování rozhodných skutečností, a přesto rozhodnou o vině. Pak obviněný v řízení před soudem jistě může poukázat na možné jiné rozumně se nabízející varianty skutkového děje, případně k tomu nabídnout důkazy. Je na krajském soudu, aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím a s obsahem správního spisu a případným dokazováním „oddělil zrna od plev“, tzn. nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného eliminoval. Prostor pro dokazování vymezuje soudní řád správní.*“
23. V návaznosti na shora uvedené zobecněné závěry postupu soudů v oblasti správního trestání krajský soud uvádí, že v případě žalobce byl dokazováním zjištěn skutkový stav, který v podstatné míře zásadní pochybnosti vylučoval. Z pořízeného videozáznamu (jedná se o čtyři navazující sekvence o délce do 5 minut) sice není přímo patrné, že žalobce byl řidičem vozidla, avšak tento závěr je doplněn návaznými a souladnými výpověďmi policistů, kteří vozidlo žalobce ve služebním automobilu sledovali a posléze zastavili vlevo v bezprostřední blízkosti vozidla žalobce. Pozici policejního vozidla v blízkosti dodávky osvědčuje i fotodokumentace a videozáznam s tím, že se jednalo o jediné místo zastavení policejního vozidla. K tomu svědek K. vypověděl, že vozidlo policistů zastavilo u dodávky

a poté již nikam nepřejíždělo. Jiný postup policistů spočívající v tom, že by zastavili ve větší vzdálenosti od dodávky, by ostatně stěží nedával smysl. Uvedený závěr tak vyvrací tvrzení žalobce, že policisté nejprve zastavili dále od vozidla a neměli přehled o tom, kdo vozidlo řídil a též to, že nezaznamenali údajného jiného řidiče v osobě Š. D. Tuto osobu (krom tvrzení žalobce) nikdo jiný na místě nespatriil. Námitka, že policejní vozidlo bylo ve větší vzdálenosti od dodávky žalobce, je v přímém rozporu s výpovědí policistů, jimi vypracovanými úředními záznamy a videozáznamem. Policejní vozidlo zastavilo v blízkosti místa řidiče dodávky a stěží tak lze vysvětlit, že by policisté přehlédli jinou osobu jako řidiče při jejím výstupu z vozidla.

24. Správní orgán I. stupně na straně 5 svého rozhodnutí přiléhavě osvětlil, z jakých důvodů považoval výpověď svědka J. K. za částečně rozpornou, a to v pasážích, na které se snaží poukázat žalobce. Svědek uvedl, že na místo v noci příliš neviděl a současně však popsal, že viděl, kam po vystoupení z vozidla šli policisté. Soud akceptuje vyhodnocení správních orgánů v tom, že jiná osoba než žalobce vozidla řídit nemohla, k tomu odkazuje opět především na odůvodnění na straně 5 v rozhodnutí orgánu I. stupně.
25. Soud neprovedl navržený výslech Š. D., kterou žalobce až v žalobě označil za řidičku vozidla. V průběhu silniční kontroly uvedl, že vozidlo neřídil a že neví, kdo vozidlo řídil. Před správními orgány toliko uváděl, že vozidlo řídila jeho milenka, a to bez bližší identifikace. V obou správních rozhodnutích je přiléhavě popsáno, z jakých důvodů takovému tvrzení žalobce nebylo dáno za pravdu. Soud odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí jemu předcházejícímu nemá co vytknout. Tvrzení žalobce o průběhu silniční kontroly, zejména v jejím počátku, jsou v přímém rozporu nejen s tvrzeními policistů, ale též v rozporu s počátečními sekvencemi videozáznamu, ze kterého se podává, že služební policejní vozidlo nejelo v tak velké vzdálenosti za dodávkou, aby zasahující policisté „přehlédli“ skutečný stav po zastavení dodávky žalobce. Soud proto důkaz navrženou výpovědí považoval za nadbytečný.
26. K řádnému zjišťování skutkového stavu lze připomenout zásadu volného hodnocení důkazů, podle níž soud (ani správní orgán) není povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 9. 11. 2006, č.j. 1 Azs 218/2004-89). Z rozsudku NSS č. j. 5 Afs 147/2004-89 dále plyne, že *„neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“* Obdobně k tzv. opomenutým důkazům uzavřel též Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 12. 2009 sp. zn. I. ÚS 118/09. V nyní souzené věci jde především o to, že tvrzení žalobce o jiné osobě řidiče bylo ve správním řízení bez důvodných pochybností vyvráceno.
27. Žalobce namítal porušení zásady nestrannosti spočívající v tom, že správní orgány přistoupily nekriticky k výpovědi policistů, přičemž žalobce měl s prap. Š. negativní

zkušenost, což dokládal v průběhu správního řízení. Tyto obavy žalobce však byly přiléhavě vyvráceny v odůvodnění obou správních rozhodnutí.

28. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžejními důkazy byly protokoly o výsledku svědků – prap. Š. a prap. H. a videozáznam, na kterém je zachycena provedená kontrola. Ze správního spisu je tak zřejmé, že správní orgány nepovažovaly za objektivní posouzení pouze výsledky negativně motivovaných policistů, jak tvrdí žalobce. Správní orgán I. stupně hodnotil výpovědi policistů a obsah videozáznamu jednotlivě i v souhrnu, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.
29. Soud ze správního spisu nezjistil cokoli, co by vypovídalo o jakékoli zaujatosti policistů vůči žalobci, relevantním porušení policejního postupu a služebních povinností policistů. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výpovědi policistů se zásadně považují za věrohodné, pokud nic nenasvědčuje tomu, že policisté měli, resp. mají, v konkrétní věci zájem na jejím výsledku (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007-114, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Žalobce během správního řízení ani v žalobě neuvedl jakoukoli konkrétní a relevantní skutečnost, ze které by se dalo usuzovat na tvrzenou zaujatost policistů ve vztahu k osobě žalobce nebo relevantní porušení policejního postupu a služebních povinností policistů. Uvedená tvrzení žalobce proto zůstávají spíše v rovině spekulací. Pořízené videozáznamy naopak spíše nasvědčují tomu, že policisté při zásahu postupovali vcelku trpělivě a nikoli s cílem žalobce jakkoli poškodit. Policisté uvedli, že na místo silniční kontroly byli vysláni na základě telefonátu, žalobce nekontrolovali svévolně. Samotnou v minulosti prošlou potyčku žalobce s policisty soud nepovažuje bez dalšího za důvod pro to, aby tvrzení a popř. též výslech policistů v této věci měl za vážně zpochybněné.
30. Žalobce namítal, že se odmítl podrobit zkoušce na ovlivnění alkoholem z důvodu obavy o své zdraví právě v době pandemie Covid-19. Soud toto tvrzení považuje za účelové. Pořízený videozáznam svědčí o tom, že to byli policisté, kteří měli při kontrole nasazené respirátory a naopak žalobce se při pohybu okolo vozidla a při policejní kontrole pohyboval bez jakékoli ochrany dýchacích cest. Jakékoli obavy z nyní tvrzené nedostatečné dezinfekce zařízení k dechové zkoušce při kontrole nevyjádřil. Zkoušku odmítl, rovněž tak jako policisty uvedený odběr biologického materiálu na zjištění přítomnosti alkoholu v krvi. Z videozáznamu je patrné, že míra jeho spolupráce s policisty při kontrole nebyla významná a v úvodu měl snahu od vozidla odejít a policistům se vzdálit. Na dotaz k datu svého narození za účelem prokázání totožnosti nejprve uvedl, že se narodil ráno. Později uvedl, že ví jenom datum a neví kdy. Až zhruba po deseti či patnácti minutách průběhu kontroly policistům uvedl datum narození.
31. Pro úplnost soud uvádí, že policisté byli oprávněni žalobce jako řidiče kontrolovat i poté, co již vystoupil z vozidla. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2011, č.j. 2 As 1/2011-60, v bodě 20 konstatoval: *„Řidičem, na něhož se vztahuje povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, bude i ten řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče.“* Je nepochybné, že v tomto případě byla dána zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí žalobce jako řidiče

v provozu na pozemních komunikacích. Policisté vyzvali žalobce jako osobu podezřelou ze spáchání přestupku k dechové zkoušce bezprostředně poté, co dle výpovědi policistů a videozáznamu vystoupil z předmětného vozidla, a policisté následně z žalobce cítili alkohol. Od řízení předmětného vozidla do výzvy policistů k podrobení se dechové zkoušce neuplynul časový úsek v řádu několika desítek minut, souvislost nebyla „přetržena“ zcela jiným dějem, přihlídnout je třeba samozřejmě rovněž k jednání žalobce v dané situaci, když s policisty ve věci prokázání totožnosti komunikoval velice vyhýbavě. Přitom nelze dle pořízených videozáznamů žalobci upřít jistou komunikační invenci a dovednost.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud opakuje, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že na základě svědeckých výpovědí policistů a videozáznamu je prokázáno, že žalobce se přestupku dopustil, když tyto důkazy spolu korespondují a nelze v nich shledat jakékoli rozpory. Výpověď svědka K. byla rovněž odpovídajícím způsobem vyhodnocena. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a jednání žalobce bylo posouzeno správně.
33. Rovněž uložené správní tresty ve formě pokuty ve výši 28 000 Kč a zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, v rámci zákonné sazby odpovídají povaze a závažnosti spáchaných přestupků.
34. Námitky žalobce soud posoudil jako nedůvodné. Proto s ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. leden 2023

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra, v. r.
soudce